

Declarația Comisiei referitoare la Acordul UE/SUA privind protecția informațiilor cu caracter personal în ceea ce privește prevenirea, depistarea, investigarea și urmărirea penală a infracțiunilor (Acord-cadru)

Comisia reamintește faptul că acordul-cadru nu constituie un temei juridic pentru transferul de date cu caracter personal între UE și SUA în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor, inclusiv a terorismului [a se vedea articolul 1 alineatul (3) din acord]. Din contră, acordul-cadru urmărește, în combinație cu temeiul juridic aplicabil transferului de date și sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 5 din acord, să ofere garanții adecvate în sensul articolului 37 alineatul (1) din Directiva 2016/680. Spre deosebire de aceasta, acordul nu prevede o autorizare generală pentru transferuri. În plus, acordul menține capacitatea autorităților naționale de protecție a datelor de a își exercita pe deplin competențele de supraveghere conferite de dreptul Uniunii, în ceea ce privește transferurile internaționale care intră în domeniul său de aplicare.

Comisia ia act de faptul că, în conformitate cu solicitarea formulată de Parlamentul European în rezoluția sa din 12 martie 2014 [2013/2188(INI)] de a se garanta „căi de atac [...] judiciare efective și aplicabile pentru toți cetățenii UE din SUA” și de a se plasa „drepturile cetățenilor UE pe picior de egalitate cu drepturile cetățenilor SUA”, articolul 19 alineatul (1) din acordul-cadru oferă cetățenilor UE drepturi la căi de atac judiciare. Pentru a respecta această dispoziție, Congresul SUA a adoptat deja Legea privind căile de atac judiciare. Aceasta reprezintă un pas important în procesul de punere în aplicare. Pe baza asigurărilor pe care le-a primit în cursul negocierilor, Comisia se așteaptă să fie efectuate toate desemnările în temeiul acestui act, atât pentru UE ca „țară acoperită”, cât și pentru toate agențiile Statelor Unite care prelucrează date care intră în domeniul de aplicare al acordului, ca „agenție sau componentă federală desemnată”, și să fie acoperite toate transferurile de date care intră în domeniul de aplicare al acordului. Comisia confirmă faptul că sunt incluse transferurile efectuate pe baza Acordului dintre UE și SUA privind registrele cu numele pasagerilor (PNR) și a Acordului dintre UE și SUA privind prelucrarea și transferul datelor de mesagerie financiară din UE către SUA în cadrul Programului de urmărire a finanțărilor în scopuri teroriste (TFTP) [a se vedea articolul 3 alineatul (1) coroborat cu al patrulea paragraf din preambulul acordului] și că respectivele seturi de date nu pot fi exceptate de la beneficiile drepturilor la căi de atac judiciare acordate de Legea privind căile de atac judiciare. Comisia consideră că doar în acest mod se va asigura punerea în aplicare integrală a articolului 19 alineatul (1) din acord, astfel cum se prevede la articolul 5 alineatele (2) și (3) din acord.

Comisia consideră că articolul 19 alineatul (1) din acordul-cadru constituie o dispoziție esențială a acestuia, care trebuie pusă în aplicare pe deplin, în special prin intermediul desemnărilor necesare. În plus, astfel cum se prevede la articolul 23 alineatul (1) din acord, Comisia va acorda o atenție deosebită, în cursul revizuirii comune, punerii în aplicare efective a articolului 19 din Acordul privind căile de atac judiciare.

Drepturile la exercitarea unei căi de atac judiciare suplimentare prevăzute la articolul 19 alineatul (1) din acord nu se extind la cetățenii din afara UE, dar aceasta nu aduce atingere altor drepturi la căi de atac judiciare existente acordate în temeiul legislației SUA, care sunt disponibile pentru orice persoană, indiferent de locul de reședință sau de naționalitate [a se vedea articolul 19 alineatul (3) din acord], cum ar fi, de exemplu, în temeiul Legii privind procedura administrativă, al Legii privind caracterul privat al comunicațiilor electronice și al Legii privind libertatea informațiilor.